

ikke fandt saadanne Fordelingsregler retfærdige, idet de ikke kunne være Maalestok for Trangen til det Tilskud, der kan gives de forskellige Kommuner. I meget rige Kommuner er der Raad til at ofre meget paa sit Skolevæsen, medens der i fattige Kommuner, f. Eks. i Hedeegne i Jylland, ikke er Midler dertil. Naar altsaa Udgifterne til Skolevæsenet, for at jeg blot skal nævne denne ene Post, skulle være Maalestokken for Fordelingen, saa gør man Uret imod de fattige Kommuner og favoriserer de rige Kommuner. Derfor finder jeg, at det, man nu er bleven enig om i det andet Ting, er en ret heldig Løsning af dette Spørgsmaal; det tager paa den ene Side Hensyn til Udgifterne og paa den anden Side til Evnen til at bære dem. Naar disse to Hensyn forenes paa en praktisk Maade, som de efter min Mening ere i dette Forslag, er Spørgsmaalet løst paa en tilfredsstillende Maade. Det er imidlertid et Punkt, vi kunne forhandle om i Udvalget.

Bestemmelsen i Lovforslaget om den kvalificerede Majoritet fandt det ærede Medlem meget urigtig, og den sidste ærede Taler var ogsaa inde paa det samme Punkt. Spørgsmaalet om kvalificeret Majoritet har i denne Vinters Forhandlinger — det vil jeg sige ligefrem — spillet en temmelig stor Rolle, maaske for stor en Rolle, og efter de to ærede Medlemmers Udtalelser lader det til, at det maaske ogsaa kan komme til at spille en temmelig stor Rolle i dette Ting. Hvor lidt eller hvor meget Værd man vil tillægge denne Bestemmelse, er det dog en Smaating imod det, der opnaas ved Gennemførelsen af disse Skattelove. Ved disse Skattelove gennemføres der tre store Tanker, som vi have forhandlet med hinanden om i en Menneskealder, i alt Fald vi fra vor Side lige siden 1871. Disse tre store Tanker ere for det første Formue- og Indkomstbeskatningen, for det andet Afskaffelse af Hartkornskatten og Bygningsafgiften, og for det tredje Gennemførelsen af den mellemkommunale Beskatning. Kan det lykkes at gennemføre disse tre Tanker, er denne Skattereform af en overordentlig stor Rækkevidde. Den vil have en overordentlig stor Betydning, og det er derfor ikke ganske korrekt, naar en eller anden vil sige, at disse Skattelove ikke have synderlig Værdi. De have tværtimod en overordentlig stor Værdi, og i Sammenligning med dem har Bestemmelsen om kvalificeret Majoritet en meget ringe Betydning. Med Hensyn til den Paragraf tør jeg sige, at alle ere enige om,

at der skal kvalificeret Majoritet til. Det Forslag, som blev vedtaget i det andet Ting, indeholder ogsaa Bestemmelse om kvalificeret Majoritet. Der er kun Spørgsmaal om noget mere eller mindre, om Grænserne for den kvalificerede Majoritet. Jeg kan være tilfreds med, hvad Folketinget her har foreslaaet. Jeg nærer ikke en saadan Frygt, som adskillige andre maaske kunne nære for, at man herved vil gaa for højt med Beskatningen. Tværtimod ere de kommunale Raad ikke særlig fristede til at gaa for højt, og særlig ikke de smaa i Samfundet, efter den Erfaring, vi have trindt omkring fra Landets forskellige Egne, de ville have en særlig Interesse af at holde igen; saa der er ikke en særlig Fare for, at man skal gaa for højt. Jeg kan derfor godt tiltræde disse Forslag; men jeg kan ogsaa, om det saa skal være, gaa lidt videre. Jeg anser dette Forslag for at være af den Art, at man kan forhandle om det. Det er et Spørgsmaal af 2den eller 3die Række. Jeg vilde rigtig nok finde, at det oprindeligt foreslaaede, tre Fjerdedele, var en temmelig stærk kvalificeret Majoritet, men om man vil gaa til to Trediedele eller tre Femtede, skal jeg lade staa hen, jeg skal ikke lægge særlige Hindringer i Vejen for at komme til en Overenskomst paa dette Punkt. Kunne vi opnaa Enighed om de store Principper, der ere nedlagte i disse Love, blive vi ogsaa nok enige om det mindre væsentlige.

Med Hensyn til de kjøbenhavnske Skatteforhold er der jo angaaende Forlangendet om at blive ved de 2 pCt. ret betydelig Meningsforskel. Der er fremkommet et Andragende til os om, at man maatte gaa højere end til de 2 pCt. En Ting vil jeg sige, at naar der kommer et Andragende fra Kjøbenhavns Mågistrat og Kjøbenhavns Borgerrepræsentation om noget, som man, saa vidt jeg ved, er enig om at ønske fra alle Sider, var der Grund til at imødekomme dette Ønske. Og jeg vilde ønske, at man imødekom det. Jeg vil gerne gøre, hvad jeg kan derfor, men jeg tror ikke, det gaar an at imødekomme det ved et Pennestrøg paa denne Lov. Jeg tror, der maa en særlig Lov til, og jeg ved ikke rettere, end at den højtærede Indenrigsminister har bebudet, at han ret snart vil fremsætte et særligt Lovforslag i den Retning. Jeg tror ikke, det gaar an ensidigt at forandre Grundlaget for det kjøbenhavnske Skattevæsen. Jeg vil minde om, at i §§ 2—3 og 11 i Loven af 19de Februar 1861 er der Bestemmelser, der bleve vedtagne under Forudsætning af, at de